

PORSbladet

ORGAN FOR IDRETTSFØRENINGEN PORS

Nr. 3

Mars 1949

4. årgang

Kulturfront i organisasjonene.

Av Sigurd Evensen.

Gallup-undersøkelser kan som kjent av og til gi oppsiktsvekkende resultater. For noen uker siden ble en slik meningsmåling gjengitt i dagspressen under følgende tittel: «Hver fjerde nordmann er meget lykkelig. — Tre av fire nordmenn meget eller ganske lykkelige.» Når en leste videre, fikk en vite at Gallup-instituttet hadde stilt følgende spørsmål: «Vil De betegne Dem selv som meget lykkelig, ganske lykkelig eller ikke særlig lykkelig?» Og så viste det seg altså at ikke mindre enn 80 prosent av det norske folket gikk rundt og var mer eller mindre lykkelige. Dessuten var det 10 prosent som ikke visste — og om dem må en vel tro at de heller ikke har det aller verst.

Et slikt imponerende resultat kunne jo oppfordre til å skrinlegge alle vanskelige spørsmål og bare kaste hatten i været, — for de 10 prosentene som altså erklærte seg som «ikke lykkelige» måtte også kunne komme i bedre humør ved å vandre rundt blant de 90 prosentene av norske livskunstnere.

Når de fleste av oss likevel bevarer fatningen og hatten der den bruker å være, så henger det vel sammen med at vi ikke minst i de siste tre årene har høstet en del inntrykk som ikke riktig stemmer med resultatet av Gallup-undersøkelsen. Enkelte av oss vil kanskje gå så langt som til å si at de fleste menneskene vi kan gjøre oss opp noen mening om, faktisk synes å ha meget vanskelig for å finne melodien — eller finne melodien igjen, om det var slik at de engang hadde den, men mistet den da verden ble for hard å leve i.

Trettheten og motløsheten etter krigen har gitt seg mange utslag, noen klare og utvetydige — som f.eks. nedsatt arbeidsytelse, andre indirekte, men med uomtvistelig sammenheng. f.eks. alkoholforbruket. Jeg nevner trangten til alkohol, fordi dette forholdet fører inn til noen menneskelige fenomener som synes særlig karakteristiske: lysten til å flykte fra de gra bekymringene, hva enten det er bolignod, ekteskapelige vansker, matmangel eller skatter — og trangten til større spenning, mer fargerike opplevelser enn de som vanligvis knytter seg til dagens arbeid og privatliv. Vi søker en ufarlig dramatisering av tilværelsen.

Hundretusener av mennesker har funnet tre forholdsvis enkle utveier til å glemme bekymringene for en stakket stund ved fargerik spenning. Jeg tenker på *sporten*, *filmen* og *den kulorte uketrykka*. Det er neppe noen tvil om at den formen for åndsliv som i dag dyrkes av flest voksne mennesker i Norge er — tipping

Disse massefenomenene har ført til en utbredt pessimisme blant folk som arbeider med kulturspørsmål, og som ser det som en avgjørende prøve for demokratiet at det makter å gjøre kulturveiene til et felleseie for hele folket. Pessimismen gir seg fra tid til annen særlig kraftige utslag i oppgjør om sporten og dens innflytelse: mens titusener vandrer til stadion-tribunene søndag og hverdagskvelder, går et forholdsvis tynt og fattigslig sig av mennesker til teatre, til kunstutstillinger, foredrag og konserter. Det blir bl. a. pekt på

at pressen gjør hva den kan for å stimulere sportsinteressen, og at dette direkte skjer på bekostning av folkeopplysningen i videste forstand. Se på mandagsavisene, heter det gjerne, — og en kan vel si at det gir litt av et argument.

I nesten all debatt om kulturspørsmål har vi i Norge en spenstig evne til å sette standpunktene på spissen og dermed i løpet av kortest mulig tid komme til krangel, istedenfor en positiv meningsutveksling. Oppgjøret om sporten vil gjerne munne ut i følgende konklusjoner: kulturlivets menn slår fast at sporten er i ferd med å føre til masseidioti, mens sportens talsmenn på sin side like friskt forteller motparten at den kulturen de byr på, har lite eller ingenting å gi de brede lag, om den i det hele tatt er tilgjengelig.

Bitterheten hos mange som til daglig steller med kulturelle oppgaver og kjenner hvor tungt det kan gå, har også sin bakgrunn i store og tilsynelatende begrunnede forhåpninger fra okkupasjonstiden. Vel var vi dengang avskåret fra et normalt kulturliv, men en opplevde f. eks. at bibliotekene hadde en søkning som aldri før, og at det på ingen måte var verdiløs underholdningslitteratur folk gikk etter. Aldri har våre klassikere vært lest så intenst av så mange. Vi hadde oppdaget hva kulturarven betyr for et folk.

Drømmene om frigjøringen og alt *den* skulle gi, innebar også drømmen om en kulturell blomstring på bred front — og fordi forventningene ble spent uforholdsmessig høyt under trykket av alle savn, kan skuffelsen hos mange bli desto større. Nå og da kan en se at det blir trukket meget vidtgående slutninger: at vi er inne i en uhyggelig forfallstid, da teknikens utvikling i forening med massebevegelser av forskjellig slags er iferd med å tyne all virkelig kultur.

Uten at vi benekter eller prøver å bortforklare de massefenomenene som er nevnt, kan det vel hende at kulturpessimismen for en del skyldes at *synsvinkelen* er uhyre snever, kanskje også en mer eller mindre bevisst ulyst til å ta opp kulturarbeidet på det nye grunnlaget som er til stede.

La oss se på dette grunnlaget.

I begynnelsen av 30-årene da den økonomiske krisen førte til massearbeidsløshet og alminnelig sosial usikkerhet, reistes fra enkelte hold kravet om *kulturpause*: Vi hadde ikke råd til å koste på oss så mye dyr kultur.

Nå etter krigen er de materielle vanskene i Norge harde nok, hardere enn det er gått opp for mange av oss, men vi har vært spart for

en slik parole. *Den* erkjennelsen er trengt igjennom, at er det noe vi *ikke* har råd til, så er det kulturpause.

Ut fra dette synet blir det av Stat og kommuner på mange vis lagt et bredere grunnlag for kulturreisingen. En avgjørende forutsetning er det at skolen, selve fundamentet, holder mål. Her blir det i disse årene gjort et stort arbeid, som spenner fra folkeskolen — eller la oss si barnehagene — og til de høyeste læreanstaltene, og parallelt med utbyggingen av skolen går tiltakene for å gi vitenskapelig forskning bedre kår.

I denne større sammenheng skal vi også se det arbeidet som er under utvikling for å skape et mer fortlølig forhold mellom *Kunsten og folket*. Eksempelvis nevner jeg innsatsen fra *Kringkastinga* på mange områder, utbyggingen av *bibliotekstellet* som etter hvert gjør verdifull litteratur tilgjengelig for nye befolkningslag, videre *Riksteatret* og forskjellige tiltak for å gjøre *filmen* til en kulturfaktor. Også når det gjelder *bildende kunst og musikk* arbeides det med å skape en bredere kontakt.

Men så kan man spørre: Hva hjelper det nå egentlig om Stat og kommuner i billedlig forstand bygger hus for kunsten, om folket selv ikke søker dit, men vender ryggen til? Slik kan det jo faktisk se ut: det er ikke disse statstiltakene som har fengst hos det store publikum som de tar sikte på, men — for å si det enkelt: det statstiltaket som heter Norsk Tipping A-S.

Her er vi ved et forhold som burde være sentralt i kulturdebatten: En utretter ikke *mirakler* ved statsbevilgninger og nye institusjoner til fremme av kulturlivet. En stamper f. eks. ikke opp av bakken kunstinteresse hos befolkningslag som aldri har hatt adgang til kunst. Den eneste mulige utviklingen er en gradvis, kanskje uhyre langsom vekst.

Og en slik vekst er betinget av at det parallelt med offentlige tiltak — la oss si tiltakene «ovenfra» — går et planmessig arbeid «nedenfra» — hos folket selv, der det er å finne.

Hvor er det så å finne? Hvor er det å få i tale?

Svaret er: i *organisasjonene*. Der ligger enormt og for en stor del uprøvde muligheter, og de er det vi bør drøfte.

Et av de mest karakteristiske trekkene ved det moderne samfunnet, også i Norge, er jo at det er dekket av et nettverk av organisasjoner, slik at en snart ikke finner ett menneske som ikke er medlem av en eller flere foreninger. Det gjelder først og fremst de

Under redaksjon av en komité.

Abonnement kr. 5,— pr. år.

Løssalg kr. 0.50 pr. stk.

store yrkesorganisasjonene som spenner om hundretusener, det gjelder forbrukerorganisasjoner, politiske og upolitiske ungdomsorganisasjoner med forskjellig formål, og det gjelder idrettsbevegelsen med forgreninger til alle mulige kroker i Norge. For bare å nevne et par tall: fagorganisasjonen har 450,000 medlemmer, Norges Idrettsforbund 340,000 og Kooperasjonen 257,000.

Er det så tenkelig at vi innenfor disse ulike organisasjonene, uansett hvilke formål de ellers har, kan greie å reise en mer aktiv kulturfront — med andre ord: gjennom organisasjonene skape den nødvendige mottagelighet for kulturverdier som etter hvert blir gjort tilgjengelige gjennom offentlige tiltak og andre?

Det er tenkelig, og vi burde se det som en vesentlig oppgave.

Mens de fleste kulturbekymrede andsarbeidere og avisdebattanter er bittert klar over at hundretusener kretser om tipping og film og ukemagasiner, er svært mange ikke klar over at det også er andre trekk i bildet.

Her og der kan en se hvorledes yrkesforeninger er i ferd med å innarbeide det som har fått navnet *kulturkvelden* — regelmessige sammenkomster, som foruten verdifull underholdning kan være viet foredrag om kulturspørsmål i videste forstand. Liknende tiltak finner en i ungdomslag, kanskje beskjedne, kanskje uten overveldende tilslutning — men de er der. I tilknytning til disse særegne foreningsmotene finner en både i enkelte ungdomslag og yrkesforeninger *studiesirkelen* som ikke lenger bare kretser om yrkesproblemer, organisasjonsteknikk eller politikk, men også tar opp nye, kulturelle emner.

En annen viktig side ved saken er tillovene til kulturell virksomhet på selve arbeidsplassene, som bedriftsbibliotek, konserter og vandretstillinger av kunst. Også teatre har søkt tilknytning til arbeidsplasser og foreninger.

Samtidig skapes det nye, særegne organisasjoner som har sitt formål i å fremme kunstinteressen — jeg nevner som eksempel Arbeidernes Kunstsirkel i Oslo, som i løpet av et par år har samlet hundrevis av deltagere i en kombinasjon av studium og aktivt amatørarbeid. Her og der er det kommet i gang nye Kunstforeninger, nye amatørorkestre og nye

teaterlag. I et par byer ble det i fjor for første gang arrangert *bokmesser*, der tilslutningen fra publikum var gledelig stor.

Enda et trekk i bildet er at de første *bedrifts- og yrkes-aviser* er begynt å gi regelmessig plass for artikkelstoff om kulturspørsmål.

Mange av disse tiltakene kan i og for seg være beskjedne, men de er tallrike nok til å fortelle at grobunnen ikke er så karrig som kulturpessimistene gjerne forestiller seg.

Vilkårene er jo unektelig forskjellige i dette landet: om vi tenker på fiskarlaget ute ved kysten eller ungdomslaget i fjellbygda, så har de jo ikke nettopp de samme sjansene som en forening i Oslo til å komme i direkte kontakt med kulturelle institusjoner. Og det er like innlysende at også blant de mange organisasjoner i de større byene, kan forutsetningene være uhyre forskjellige, alt etter medlemmenes utdanning, yrke og personlige interesser.

Men *hvor* skiftende de ytre vilkårene og de personlige forutsetningene enn er, så fins det overalt et visst grunnlag for kulturarbeid i tilknytning til foreningslivet. Til det mest isolerte fiskeværet på Finnmarkskysten vil Kringkastinga rekke fram, bøkene kan rekke fram, og uoverkommelig burde det heller ikke være at foredragsholdere og turnéer med høyverdig kunst finner fram. Den kulturelle selvvirksomheten som kan spenne om amatørteater, sangkor og orkestre innenfor de forskjellige foreningene, er heller ikke avhengig av sentral beliggenhet — det har vi jo tallrike oppmuntrende eksempler på.

Det som nå for det meste er spredte tiltak, burde bli ledd i en samlet, planmessig kulturoffensiv gjennom de landsomfattende organisasjonene — jeg tenker først og fremst på de store yrkesorganisasjoner, ungdomsforbundene og — ikke minst — idrettsbevegelsen.

Hvor forskjellige formålene ellers kan være

Ingen rapport

fra *Damegruppa* og *Skigruppa* til dette nr. ! Til skigruppas unnskyldning kan det vel anføres at den ikke hadde noe annet å melde enn det vi alle vet, at aftenhopprennet dessverre måtte avlyses. Men damene våre skuffet oss endel denne gang. Vi har inntrykk av at dere arbeider godt, og for ettertiden haper vi på regelmessig rapport fra dere!

Det samme gjelder selvfølgelig også de øvrige gruppene. Altså: Hver måned innen den 5. Og uoppfordret!

for disse organisasjonene, så skulle ingenting hindre at hver enkelt organisasjon trakk opp et praktisk arbeidsprogram for disse oppgavene, tilpasset organisasjonenes art og de skiftende vilkårene. I denne sammenhengen er det grunn til å minne om at de store sammenslutningene har sine publikasjoner som for enkeltes vedkommende når langt lenger ut enn dagspressen — de spenner om hundretusener. En kan knapt overvurdere den betydningen det ville ha, om disse publikasjonene som en fast ordning ofret kulturspørsmålene spalteplass.

Jeg vil særlig feste oppmerksomheten ved *idrettsbevegelsen* nettopp fordi den har vært gjenstand for så mye bitterhet hos åndsarbeidere. En når ikke et skritt videre ved å skjelle og smelle og fortelle noen hundretusener at de gjennom sporten flykter fra samfunnsmessig ansvar. Det er en annen vei å gå: den å gjøre selve idrettsbevegelsen rikere gjennom målbevisst opplysningsarbeid innenfra. «Hvert lag i Norges Idrettsforbund sin studiering» — lyder en parole i forbundet. Om studiearbeidet i første omgang tar sikte på organisasjonsteknikk og idrettens egen idéverden, skulle det i det lange løp være mulig å utvide rammen i samsvar med de ordene i idrettsbevegelsens program som sier at «idretten er et ledd i kulturreisingen». Praktisk sett skulle det ikke være noen uoverkommelig oppgave om idrettslagene tok opp faste «kulturkvelder», slik ungdomslag og yrkesforeninger har gjort det. Ikke minst burde åndsarbeiderne være klar over de mulighetene som knytter seg til en slik massebevegelse, og selv yte sin innsats så langt det er behov for dem. Det *koster* kanskje mer enn å sette seg på den høye hest, iført ironiens skinnende rustning, men det er nyttigere.

I alminnelighet vil kulturarbeidet i organisasjonene dels kunne få en viss plass i selve *foreningsmøtene*, dels føres videre for særlig interesserte i *studiesirklene*.

Foreningene kan gi plass for en *litteraturkveld* utpå høsten når bokflomen er i gang — med orientering av en sakkyndig om den nye litteraturen, og opplesning. Det kan lages en *filmkveld*, f. eks., med noen gode kortfilmer, fulgt av et kåseri om norsk film — et emne som de fleste sikkert har gjort seg opp en mening om. Mange steder burde det kunne bli en *musikkkveld* som ikke bare gir musikk til underholdning, men gjerne også en liten kommentar av kyndige folk, komponisten som blir spilt, eller selve musikken. Med lysbilder og en orientering ved siden av kunne også den *bildende kunsten* gi et ikke altfor tungt inn-

hold for en foreningskveld. Og *teatret* er jo et emne som ofte kan knyttes til egen aktivitet i foreningene — jeg tenker på amatørgruppene som gjennom flere tiår har vært et anerkjent innslag i organisasjonslivet. Andre diskusjonsemner for kulturkvelder er *kringkasting*, *presse* og *ukepresse*, kanskje aktuelle *skolespørsmål* og — ikke minst — populærvitenskapelige emner.

Når det gjelder *studiesirklene*, burde det være mulig å gjøre denne fronten bredere, ikke minst om de forskjellige kulturinstitusjonene og kunstnerorganisasjonene gjorde det de kunne for å hjelpe til. En av de vanskelige og viktige oppgavene er formidlingen av foredragsholdere som er kvalifiserte og villige til å gå ut på foreningsmøtene, til kulturkvelder og studiesirkler. Som forholdet er nå, strever den enkelte foreningen ofte i øst og vest for å finne foredragsholder til et kulturelt emne. Det skulle de være oppmerksom på, de kulturpersonlighetene som stundom taler bittert og hånlig om kulturens kar i Norge.

En aktivisering av kulturinteressen gjennom foreningslivet vil i det lange løp kunne bidra vesentlig til det vi har kalt *demokratisering av kulturen*. Men saken har også den siden at den vil kunne tilføre foreningslivet en ny impuls som det trenger.

Vi takker

alle som besvarte spørsmålene våre i forrige nr. Noen ganske få var det som ikke hadde «tid», men stort sett er vi fornøyde. Da det kan bli aktuelt med liknende enquêtes for ettertiden også, vil vi allerede nå si: Send svarene på spørsmålene dere måtte få, og *send dem omgående så de ikke blir forlagt og kommer for sent!* Selv om dere ikke skriver uoppfordret i avisa vår, venter vi i alle fall svar når dere blir spurt!

Hus-komitéen

meddeler at en plan for den videre utbygging av barakka er under utarbeidelse. I denne forbindelse vil vi som vår mening uttale at når det vel ikke lar seg gjøre å utføre alt i et byggetrinn, må følgende utbedringer ha prioritet:

1. Tilfredsstillende sanitæranlegg.
2. Skikkelig garderobeforhold.
3. «Finpussing» av selve møtelokalet.

*Idrettsminne nr. 6:***Det første medlemsrenn.**

Da jeg er blitt tilsendt siste nummer av Pors-bladet, med anmodning om å skrive et idrettsminne, så gjør jeg det for ikke å bryte ringen som det heter. Jeg er jo kommet temmelig langt bort fra mitt tidligere hjertensbarn (Lyn) Pors, etter at jeg for 17 år siden trakk meg tilbake fra arbeidet i foreningen, men jeg har jo allikevel mange gode og kjære minner om (Lyn) Pors, og da særlig fra ski-sporten.

Ett av disse skriver seg fra vinteren 1908. Vi hadde laget til medlemsrenn på Rugtvedt i den bakken som vender ned mot Lillerugtvedt med tillopp fra havehekken ved Rugtvedt gård. Her kunne man prestere hopp på opp til en 17—18 meter, og det var jo svære lengder den gang.

Skiutstyret var jo heller ikke særlig godt på den tid. Skiene var av furu, og disse kjøpte vi av Marthin Kristoffersen, Solum, for 50 øre paret, og så var det til Aasland å kjøpe for en 10—15 øre spanskrør og noen pompespiker for selv å lave våre bindinger. Vi hadde ingen dommer ved rennet dengang, men nøyde oss med å måle lengden for hverandre og den ble det avgjørende for plaseringen. Ved dette renn deltok blant andre Andreas Nilsen for første gang for Lyn, idet jeg fikk ham med ved å betale startkontingenten for ham som var 25 øre. Det var silkeføre så rennet ble vellykket i alle deler.

Premieutdelingen for rennet foregikk fra trammen hos formannen, J. Jensen, som da bodde i den gamle gård som lå på den andre siden av gaten for Jakob Andersens. Her hadde også Porselensfabrikkens Musikkorps sitt øvelseslokale og her fikk vi da lov til å være etterpå og ble bevertet med sjokolade, wienerbrød og boller. For dette måtte hver deltager betale 30 øre, og så var det taler (Jens Eriksen), sang, lek og en masse skipprat. Premievinnerne var så vidt jeg husker følgende: Kl. 1.: 1. pr. Marius Tranberg, 2. pr. Karl Tranberg, 3. pr. Chr. Andersen. Yngste kl.: 1. pr. Andreas Nilsen, 2. pr. Alf Isaksen.

Så hører vi neste gang fra min gamle venn Andreas Nilsen.

Chr. Andersen.

NORGES IDRETTSFORBUND

meddeler at den nye loven vår er godkjent uten bemerkninger.

**Kunstens vei
er alltid tornefull —**

En liten sommerspøk, fra N. B. F.'s organ.

Det er mange år siden nå. Jeg gikk i femte klasse på skolen, og hadde aldri forstått syndefallet, hva det egentlig var for noe. I alle fall lå det utenfor mine barnslige tanker at jeg faktisk var født i synd.

Vi var en liten gruppe med skolekamerater som i et frikvarter kom inn på skapelsens mysterium. De andre guttene var nok flinkere i naturfag og regning enn jeg. De hadde lagt sammen to og to, og visste med full sikkerhet hvorledes enhver av oss var født. Ennå i dag husker jeg at det var Kåre på sidepulten som gav meg den første leksjon i forplantningslæren, om han ikke akkurat gjorde det så veldig lidenskapelig. Og jeg husker at jeg tenkte på min mor og trodde ham ikke. — —

Du mener altså at mor har gjort slikt? protesterte jeg, mens tankene svirret forstyrret inne i det vesle hodet mitt.

Aldri i verden! sa jeg med overbevisning og ble pepet ut.

Jeg tenkte på mine to søsken og ble helt rasende. At de virkelig kunne beskyldte min mor for å ha gjort noe slikt! Og tre ganger! Aldri i verden.

Sinnet inne i meg arbeidet over denne fornedrelsen av det kjæreste jeg hadde og jeg husker jeg knyttet mine små never og klistra til Kåre så blodet skvatt, men han var nok sterkere enn meg — også i musklene, og før jeg visste ord av det lå jeg på ryggen i skolegården, mens han lå over meg og fiket løs på jakene mine.

Vi hadde nettopp hatt religionstime og lært at retferdigheten alltid vinner. Og med grat i øyet og dypt skuffet over mor gikk jeg hjem fra skolen den dagen. Til takk for mitt tapre forsvar av henne, hadde jeg dagen etter fått et nytt klengenavn: «Jomfrua»!

Men religionstimene hadde fått sin første underminering. Jeg måtte tvile på folk som hadde sagt meg at rettfærdigheten seirer.

Jeg kunne aldri bli riktig venner med Kåre etter dette slagsmålet. Jeg ville ha revansje på en eller annen måte. Helst fysisk. Men det så ikke lett ut. Vi var ikke før ferdige med de 7 år på folkeskolen, før han fikk sitt navn på premielisten i boksing.

Men jeg gav meg ikke for det. Kunne Kåre bokse, så skulle vel alltid jeg også lære det.

Kåre var medlem av bokseklubben «Teknikk»! Jeg meldte meg inn i «Knock out»!

For første og siste gang!

Kontingenten må være betalt innen 30. april i «Ekko» eller pr. postanv. til redaksjonen, adr. Tørmogt. 29. Bladet blir ikke sendt til dem som oversitter denne fristen.

og trente i lønndom for å få kamp mot ham på et stevne før eller siden.

Det så ikke ut til at jeg hadde store anleggene i kunsten med hanskene. Treneren så skeptisk på musklene mine og mente at jeg fikk holde meg til apparatene foreløpig. Jeg fikk skinnposene på hendene og gikk løs på en «punching ball»! som hang i en krok. En rett høyre fikk ballen til å fyke et par meter vekk, men fjæringen sendte ballen med full kraft like i synet på meg igjen. Det gjorde forbannet vont, og i mitt raseri slet jeg ballen fra gummisnorene. Jeg presset den mot gulvet, og mens jeg så Kåres ansikt i de myke skinnvåttene den var sydd sammen av, gikk jeg til voldsomt angrep.

Så kom dagen jeg sto på podiet. Kåre og jeg skulle ha første kamp i fluevekt, men som en sint hveps føk jeg på i et innbitt hat og revansje-tørst. Jeg var blind av raseri og hadde ingen beregning over mine slag. Før jeg visste av det, hadde jeg truffet ham under beltestedet, og som en slange vred han seg på gulvet. Jeg syntes vi begge var i Edens have, men syndefallet var mitt.

Dommeren stoppet kampen. Så strakte han Kåres hand i været til tegn på seier. Og det verste av alt: Den var rettfærdig!

Sjøl ble jeg pepet ut enda verre enn i skolegården da vi gikk i femte klasse.

Dette var syndefallet, mine venner, aktive nybegynnere, dette vil dere betakke dere å være med på, men bruk hjernen og en hurtig oppfatningstanke, som kan lede dere inn på den riktige vei, til deres kjære idrettsgren boksingen, og lytt godt til deres trener og instruktør, og vis ham oppmerksomhet — så vil dere snart oppfatte hvordan idrettsgrenen The noble art of selvdefence virker.

W. L.

Ekspropriasjonssaken

er nå gått inn i en ny og avgjørende fase idet Solum kommune melder at saken er oversendt Statens Idrettskontor og Departementet, til endelig avgjørelse.

Rapport fra:

Boksegruppa.

Siden sesongens begynnelse har det vært sorgelig lite aktivitet i gruppen. Treningen går jo som vanlig hver tirsdag og fredag, men med lite oppslutning. Vi har jo mistet to av våre mest ivrigste medlemmer, nemlig Rolf Olsen, som er på hvalfangst, og John Bjørneflaten, som nu er gift og bosatt f. t. i Tromsø. Forhåpentlig har vi snart Bjørneflaten tilbake, mens Rolf blir vel ikke å se denne sesong. Vi har kun hatt 2 mann som har startet ved nasjonale stevner i år, Bjarne Winkenes i mellomvekt C, og Per Boye, welter C, begge har hentet seg 2 nederlag og en seier hver seg, men ingen av dem er premiert. Kretsmesterskapet er referert i Pors-bladet før; de to ovennevnte startet ikke, grunnet sykdom, og er fremdeles plaget av mer eller mindre forkjølelse o. l. Stokke har jo karantene og er heller ikke å se, mens Willy Sveum, Olaf Skilbred, Gunnar Brynjulfsen, Arne Stenquist og Bjarne Olsen, trener intens under sistnevntes ledelse. Vår populære danske venn Eimar Pedersen, har også uteblitt de siste gangene fra treningen, og er også plaget av sykdom, håper det ikke blir av lang varighet.

Gunnar Brynjulfsen tar treningen alvorlig, og vi far hape vi snart ser ham i ringen, han er i form til å starte når som helst.

Bjarne Olsen ser ut til å ha alvorlige hensikter i år, tar treningen mer alvorlig. Røker nesten ikke og driver roadwork for å få opp kondisjonen, som har vært hans svake side. Hånden hans er ikke helt bra ennu, sparer den mest mulig under treningen for å få den leget hurtigst mulig.

Olav Skilbred er det ikke noe å si på, han er jo i form hele året rundt, ihvertfall kondisjonen skorter det ikke på. Sveum har vært plaget av en ondartet kul nedenfor korsryggen, han har søkt lege, men det er visstnok bare forbigående. Han er hissig på kamper, men det blir nok ikke så lett å hevde seg i

konkurrans i år som han er seniorbokser, og får hard motstand. Sveums største styrke er kondisjonen takket være sin interesse for Roadworkstrening.

Så har vi unge Arne Stenquist som synes å bli en god tekniker og har et godt blick for the noble art of selvdefence, og burde komme med stormskritt, bare han får troen på seg selv, litt sjenert, men du burde snart være moden for den første dâp i ringen, Arne, time will showes.

Det var også en glede å se Henning Johansen tilbake, etter at han også har vært plaget av sykdom.

Bokserne tar del i fotballgruppens gymnastikk-program, under ledelse av Jakob Johansen som de er meget begeistret for, det eneste aber er at bokserne skulle avslutte treningen på kveldene med gymnastikken, da ville den gjøre en bedre misjon, men den anlagte treningstid passer ikke, så sârt det enn trengtes.

Styremøte ble holdt lørdag den 27. februar, hvor forskjellige viktige ting ble behandlet. Det ble igjen bestemt at Steen Knudsen skulle atter purre på Bokseforbundet, etter et spesifisert utdrag av vår skyldskonto, da forbundet stadig trekker fra store beløp på vares tilgodehavende reisebetingelser ved mesterskaper, og paperoper seg trekk i oppgjøret for skyldig treningsmaterialer, men det ser ut som en unngar å svare på det. Engang må vel gjelden bli betalt, etter alle de mesterskaper vi har tatt del i, og som de har trukket i reisekassen. Det må da i allverdens navn engang bli slutt på trekkingen, og gjelden oppbetalt. Boksegruppen har jo ikke en eneste nota fra forbundet på hva vi skylder, og hva slags materiell vi har fått i arene for krigen, og etter.

Ved stevnet i Oslo 19.—20. februar, har vi anmeldt 3 mann, nemlig Willy Sveum i lettvekt, Olav Skilbred i mellomvekt, og Bjarne Olsen i tungvekt, alle i senior, og muligens Finn Uldahl i lett tungvekt C, som har sagt sin tilgang til Pors' Boksegruppe, og som blir en verdig representant for gruppen. Vi hilser den populære idrettsmann velkommen i våre rekker med glede. Forøvrig har Bjarne Olsen tatt gjentatte prøver i boksedommerfaget, og kommet bra fra det, formodentlig fra neste sesong en populær tilvekst som boksedommer ved siden av vår egen Bjaland Johansen og gruppen.

Grunnet de vanskelige lokalforhold har vi sett oss nødsaget å avlyse vårt boksestevne etter at også en søknad til Odd's Turnhall ble avslått.

Vårt kommende stevne 2.—3. april, vil bli

forsøkt igjen med leie av Odd's Turnhall, og håper på en sportslig overbærenhet derifra, så sent på sesongen.

Ved utlodningen på radioen i samband med Bandygruppen, ble vunnet av Gudveig Bertelsen, Strandveien, og ble solgt ved en loddbok tilhørende hr. Frank Olsen på porselessfabrikken. Utbyttet ble kr. 402,— netto til hver gruppe. Gevinstloddet nr. 700.

Radioen avhentet.

For Boksegruppen:

W. L., formann.

Bandygruppa.

Da vi nå er ferdig med det sportslige av sesongen, vil vi her ved i korte trekk ta med det som er hendt.

Treningen i år begynte ganske tidlig og interessen var stor og med det spillemateriell vi rådde over lå alt til rette for en god sesong. Da kampene så begynte var vi i meget godt humør på tross av at vi selv ingen bane hadde.

Men vi fikk snart merke de vanskeligheter dette brakte med seg. Resultatene ble ikke så gode som ventet. Heldigvis fikk vi nokså snart vår egen ferdig, etter meget slit og arbeid, og litt etter litt greidde vi å ta igjen det forspranget våre konkurrenter hadde fått på oss. Særlig for A-laget ble det en stri tørt. Sluttresultatet ble allikevel til slutt kretsmeistere både i A- og B-klassen og sogar enda et til i B som var utsatt fra ifjor.

Juniorlaget gjorde det ikke som ventet, men får håpe de kommer sterkere igjen neste år.

Om gruppens arbeid forøvrig er det ikke bare godt å si, men det kan jo rette seg. Gruppen har også i år hatt økonomien å stri med, men tross alt håper vi på at også denne siden av arbeidet blir brakt iland til årsmøtet skal holdes.

Lørdag 5/3 ble det holdt avslutningsfest med damer i klubblokalet for alle aktive spillere og dommere med sportsutvalg og styret, samt noen få innbudte. Festen ble i alle deler meget vellykket, med mange små morsomme underholdninger utover kvelden. Særlig høstet prologen, som var skrevet som en hilsen fra boksegruppen, stort bifall. Likeledes fikk Tiedemann og broder Gunnar sine viser til å gå som de skulle, og ikke å forglemme Frank da, med lattersvisa og sin ellers gode sangstemme. Ellers var det også mange andre som bidro til at festen skulle bli så hyggelig som mulig. Da særlig 4-manns orkesteret fra Metallverket, som gjorde sine kunster godt

med både gammel og ny dansemusikk helt til kl. 3. Dermed var festen slutt og alle gikk vel fornøyd hjem.

Av ny-innmeldte i år i bandygruppen ønsker vi Gunnar Andersen, tidligere Mjondalen (Odd) og dr. Lystad fra Bestum, velkommen i Idrettsforeningen «Pors».

Til slutt vil vi henstille til alle medlemmer av gruppen å løse sitt medlemsmerke for året 1949, da kassereren nå kommer med disse sammen med de nye medlemsbøker som er kommet, og at alle møter fram til arbeid på Stadion når dette vil melde seg, for å sette den i samme stand som den var i høst da vi overtok den.

Takker så herved Boksegruppen for den meget vellykkede hilsen til avslutningsfesten. Samtidig vil vi takke alle de aktive for den innsats de har gjort for Idrettsforeningen «Pors» i året som er gått.

Mange takk, alle sammen.

H. J. H.

Fotballgruppa.

Selv om sneen kanskje for enkelte har lagt et lite glemselens teppe over tankene om fotball, har de impliserte øket anstrengelsene for å få en så god sesong som mulig. Treningen som drives, går med liv og lyst, og instruktøren mener at guttene nå har god nok pust til å kunne klare ihvertfall én omgang i kamp. Et så godt grunnlag må jo være fint for utetreningen, når den tar til.

På treningen er det bra framnote både av eldre og yngre travere. Konkurransen blir sikkert skarp i år, men det er jo bare av det gode for laget såvel som for den enkelte. For å få så stor bredde som mulig av habile spillere som kan nyttes i de krevende oppgjør, må en i år søke å arrangere flere kamper enn tidligere for de lavere lag, og da i særdeleshet B-laget.

Det kan i denne forbindelse nevnes at en allerede har avtalt kamp mot Sandefjord for B-laget, samtidig som en har forespurt Tønsberg Turn om de også er villige til å møte vårt B-lag den 10. april i Tønsberg — samme dag som A-laget spiller der borte. En må søke krevende kamper for de spillere som kan nyttes på vårt representasjonslag, uten å neglisjere de øvrige aktører i gruppen.

Med hensyn til spillerne så fortsetter naturligvis de som deltok i fjor. Tilgangen skulle vel også holde.

Som kjent har en i år fått endel nyinnmeldelser. Disse i tillegg til våre egne som kommer, skulle uten tvil kunne makte å holde nivået

og kanskje styrke posisjonen. Avgangen har vært mindre, slik at vi heldigvis har «eksportunderskudd» — som rett skal være i dette tilfelle. Av nyinnmeldte spillere kan nevnes at Dagfinn Danielsen er spilleklar fra 3. mai, Olaf Wefald fra 5. mai, Helge Ramundsen fra 12. mai, Jonny Nilsen fra 19. april og Jeisen Gundersen fra 10. februar — ifølge skriftlige meddelelser fra forbundet.

Utmeldelser foreligger fra Ragnar og Torbjørn Svendsen, henholdsvis den 22. og 30. des. 1948, samtidig som Svelvik Idrettsforening meddeler at Kjell Stenberg søker opptagelse der.

Av de forestående kamper har en måttet godta et par endringer i programmet. Kampen mot Vålerengen i Oslo er framskutt fra 1. mai til 30. april (lørdag), og kampen mot Viking skal gå i Stavanger den 25. mai.

Som kjent har Jerv, Grimstad, forespurt om kamp, men det er ikke tatt noen avgjørelse om denne enda. Danskene som inviterte oss til turneringen i Helsingør arbeider energisk for å få omberømmet 1. runde-kampen som skal spilles den 26. juni. Hvis dette går, men det er et stort spørsmål, kan en nok anse reisen som gått.

Men det avgjør altså forbundet.

Skr.

Downperiode?

Boksesesongen er lang, hele 8 måneder til ende, og den mann er ikke født enna som klarer å gjennomføre hele perioden med uavbrutt hard trening og stadig konkurranser. Det viser all tidligere erfaring. I de arene jeg har fulgt med har jeg aldri sett en idrettsmann gjennomføre en hel sesong uavbrutt. Det har jo også så sterke karer som Otto von Porat, Dempsey, Tunney og Hakon Hansen fått erfare, de har måttet dele sesongen i to perioder. Det kommer uvilkårlig en downperiode, hvor en føler seg slapp, uopplagt, med liten lyst på å trene eller delta i stevner. Da nytter det ikke å trosse, selv med oppbydelse av all energi og kraft oppnår man ikke det resultat man tilsikter. Så, mine kjære idrettskamerater, når dere merker at slapphetsfølelsene og giddesløsheten er der, så slapp enda mer av, få tankene interessert i noe annet og glem alt som heter trening og konkurranse, gå til deres respektive ledere, si fra som det er og dere kan være sikre på at de vil forstå deg og sette pris på det, da det er den eneste veien. De vil få deg tilbake til gleden over at nå er energien og lysten på konkurransen der atter. Du vinner uvurderlig

meget på det, og du behøver ikke ødsle med krefter og bange anelser om skuffelser som ikke tjener hverken deg selv eller den idrettsgren du er utøver av, for du må forstå, noen maskin i det henseende er en ikke, Som amatør må du stole på deg selv, din yteevne i praksis, og gleden ved sporten. Føler man seg kraftløs og motløs, da er initiativet borte. Februar måned er en farlig måned og en farlig tid i så henseende etter at man har gått igjennom en lang og mørk vinter. Da blir mange mennesker som vi vet, trette og uopplagte — varslappe som man kaller det. Og verre blir det naturligvis for dem som i lang tid har trenet hardt og deltatt i mange stevner. Derfor gjelder det for enhver bokser eller idrettsmann å planlegge sesongen og beregne sin deltagelse i de stevner som i hvert tilfelle passer, og gjerne slik at en oppgangsperiode kommer umiddelbart foran et eventuelt mesterskap, med passering av toppkurven under dette.

W. L.

Boksenytt fra U. S.

Odd Ingvaldsen gjester Golden Glow.

Odd Ingvaldsen, den gode fjærveker fra A. I. K. Lund, Kristiansand, som ble vraket til fordel for Kåre Gundersen ved olympiaden, slår seg mesterlig fram i New York.

Den gode Odd ble anmeldt til den store Golden Glow Toumament, etter sin ankomst til U. S. hvor han arbeider som blikkenslager.

Odd vant sin første kamp på k. o. over en Staheim. Et par dager senere utpointet han motstander nr. 2, etter alle boksekunstens A.B.C. Siste melding er at han Odd også har vunnet sin 3. kamp, i den harde konkurrance, og vil forhåpentlig na høyt opp. Ekspertene har bare lovord om hans gode tekniske boksing, og nordmennene følger ham med en kolossal interesse. Han trener meget, og tar oppgaven alvorlig.

Kjenner jeg gamet for rett der så blir det nok ikke så lenge før de store pengegriske managerene tilbyr ham gull og grønne skoger, og da blir ikke veien lang før proff.-kontrakter er undertegnet; men det håper vi da at Ingvaldsen betenker seg to ganger på. Vi har sett det før, at bokseren har tatt veien hjem over dammen igjen med blomkalorer og punchdrunk, for disse haier skur ingen ting når det gjelder penger, bokseren tenker de mindre på, bare reklamen er god i begynnelsen.

Ingvaldsen har vel lest og hørt så mye angående gamet i pengeboksernes yrke at

han har tatt lærdom av det, men sant å si så er det ikke stor forskjell på amatøriddrett og proff i U. S. A.

Vel, vi må beundre Ingvaldsen, og gratulerer ham med innsatsen, og vi vil med interesse følge hans videre skjebne i den firkantede ring over there, og inntil da håper vi at det ikke ligger noen fallgruber foran ham, for det ville ellers være synd på den sympatiske idrettsmannen som nu kjemper for Norges ære i et fremmed land, foruten å ha klassifisert seg her på berget og funnet nåde for Norges B.forbunds øyne.

På gratishaugen.

er et kjent fenomen i sportsverdenen. Men også på mange andre områder møter vi ham. Hans uvilje mot å betale for det han kan få gratis, plaserer ham alltid på gratishaugen. Overalt hvor han kan nyte uten å yte, forsvarer han sin plass som en love. Typen er vel kjent, men lite aktet i alle kretser, og burde frasi seg all rett til det sportslige, det koster jo like meget for ham.

Men et administrasjonsutvalg og idrettsforeningen i sin helhet, kan ikke drives ved å stå på Gratishaugen og nyte godt av andres sportslige og tro arbeide for at foreningen skal bli en 100 % fullkommenhet.

W. L.

«Jeisen» Gundersen

skulle i dette nr. ha begynt en instruksjonsserie om fotball, men da han f. t. er meget opptatt på Politiskolen, kunne han i øyeblikket ikke avse tid til dette. Vi håper imidlertid at det skal bli en råd til neste nr., for at han har en hel del å lære bort, er det vel ikke tvil om. «Jeisen» kommer forøvrig hjem den 31. mars.

Høyere under taket!

I den enquéten vi hadde i siste nr., har jeg særlig festet meg ved ett av svarene til Kr. Barth hvor han sier at vi i høyere grad enn tidligere bør forsøke å gi medlemmotene et innslag av annen kultur. Dette er jeg fullstendig enig i, og på annet sted i bladet offentligjøres et foredrag som forfatteren Sigurd Evensmo holdt i kringkastingen om dette spørsmål, og som «Pors»-bladet har fått tilatelse til å trykke.

LEHA.

Porsgrunds Ørebank

AKSJESELSKAP

Opprettet 1899

Mottar innskudd. Disk. vekslar og vekselobl.

Aksjekapital kr. 102,000.00

Damegruppas sang ble etterlyst i siste nr.
Her er den:

Til

„Pors“ Damegruppe.

Mel.: Maggedutti.

Nå har «Pors» fått damegruppe,
det er gruppa som forslår,
og formann vår har fått seg klubbe, ei

lita klubbe

som hun i bordet slår.

Da med ett det blir så stille,
for vi skjønner hver i sær,
at det er noe som hun ville
ha sagt til alle som er her.

Vi er jo en flokk med damer
i fra Vestsida alle mann,
og vi har mange fine planer, ja fine planer
som vi nok gjennomføre kan,
men da må vi selge lodder
og være aktiv med på alt.
skal du se at gruppa holder
selv om Dovrefjell falt.

Vi har fått et kjekt lokale,
det er vanskelig nå til dags,
men vår formann greide brasen, ja
greidde brasen

så med det hun hadde flaks.
Der vi skravler og vi synger
og humøret er på topp
og når vi på kokka ringer
får vi oss en kaffekopp.

Ingrid Asdahl.

Medlemsbøkene

er nå kommet og blir for seniors solgt av
*Thorbjørn Hansen, Gunnar Brynhildsen,
Lasse Hegna og Thorbjørn Solstad.*

Ved de nye bøkene er det den forandring
at hver av disse merkeselgerne har salg av
medlemsmerker til alle grupper, ikke som
tidligere bare til den gruppe han er tillits-
mann i.

For junior, dame- og turngruppe er ikke
bøkene blitt sendt ut enda, men de kommer
en av de første dager og vil bli kunngjort
ved oppslag på tavla.

Som kjent må man nå først være medlem
av hovedforeningen for å stå tilsluttet en eller
fler av gruppene. Kontingenten til hoved-
foreningen er kr. 2,— pr. år for senior, og
kr. 1,— for junior. Hertil kommer altså kon-
tingenten til gruppene som, med unntak av
turngruppa, er kr. 2,— og kr. 1,— for hen-
holdsvis senior og junior.

I medlemsbøkene er det rubrikker for inn-
klistring av merker til hver gruppe og bøkene
er beregnet til å vare i fem år. På bokens
første side skal medlemmets navn, adresse,
fødselsår samt nummer, stå. En avskrift av
dette går tilbake til hovedforeningen hvor det
blir overført til kartotekkort.

Avskrift av dette blir tilstillet gruppene
som så utarbeider sine medlemsfortegnelser.
Ved kartoteket har man til stadighet oversikt
over bl. a. når et medlem rykker opp fra
junior til senior.

Hvis man mener at det blir kostbart å være
medlem av Pors når man også må betale
kontingent til hovedforeningen så se litt på
følgende:

Ved å stå tilsluttet hovedforeningen og en
gruppe koster det 7,7 øre pr. uke, ved 2
grupper ca. 11,5 øre pr. uke.

Er det kostbart? Regn over hva du bruker
i uka til røyk, kino eller annet.

porsgrunn porselen

elektrisk brent

90 % norsk

Velsmakende og næringsrik

Orion kjem. Renseri & Farveri

Rensriet: Tollbodgt. 21.

Tlf. 585.

Filial: Stangsgt. — Tlf. 758.

Parkrestauranten A.S
PORSGRUNN

PORSGRUNN KINO

PORSGRUND METALVERK A.S

«Ekko»

er stedet —
når det gjelder

FRUKT- OG TOBAKKSVARER Ukeblader
Pakke-ekspedisjon. Telefonbox nr. 654.

Komm. for Norsk Tipping A/S

*Kinnar Helvonen,
Tornogt. 12,
her.*

Vestsidens Skotøyforretning A.s

Torvet
V. Porsgrunn.
Telefon 441.

H. OLSEN

V. PORSGRUNN
TELF. 188.

MANUKTUR — GARN — TRICOTASJE
KJOLER — KAPER
Sengeutstyr — Herreekvipering — Arbeidsklær.

Porsgrunn Samvirkeleg

Avd. 1 — Telf. 229
Avd. 2 — Telf. 180.

M. M. IVERSEN

Etb. 1916.
— MØBELFORRETNING —
Snekker-, tapetser- og malerverksted.
V. Porsgrunn. Tlf. 508.

Dame og Herre klipp	Vestsidens Herrefrisør tidl. W. Berg Henriksen Fagmessig arbeide ALFRED WINJE	Vask og Föhn Massasje
------------------------------	---	--------------------------------

Kr. Knudsen & Co

DROGERI, FARVEHANDEL og
PARFYMERI
Telef. 571. V. Porsgrunn.

Frisk frukt for familien — hele året.

Magne Johansen

Spesialforretning for frukt- og grønnsaker.
Tlf. 399, Porsgrunn.

Bjarne Gordon Wright

Porsgrunn.
Tlf. 498.

Aut. Rørleggerforretning

I. L. Dyraas

Tlf. 237

Brød gir styrke — Kaker gjør fest

SOLID SKOTØY

hos

H. J. HALS

Storgt. 136.
Tlf. 609.

Hj. Hermansens eftf.

Tlf. 284.

— ALT I KOLONIAL —

Les sportssiden i

Andr. Aasland

JERNVAREFORRETNING
— SPORTSARTIKLER —

O. Braarud

Kjøtt- og Pølseforretning
Øst og vest
Telefoner: 156 — 157 k — 257.

Alle ur-reparasjoner utføres med garanti.
Hurtig levering.

Godt utvalg i lenker og remmer

Urmaker **Hj. Bjåland Johannesen**

Storgt. 109

porsgrunn porselen

elektrisk brent
90 % norsk

Velsmakende og næringsrik

Parkrestauranten A.s
PORSGRUNN

«**Ekko**» er stedet —
når det gjelder

FRUKT- OG TOBAKKSVARER

Ukeblader —

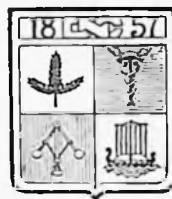
Pakke-ekspedisjon. Telefonbox nr. 654.

Komm. for Norsk Tipping A/S

PORSGRUNN KINO

Den norske Creditbank

PORSGRUNN

Benytt oss til alle
Deres bankforretninger.

Aksjekapital og reservelond kr. 37.500.000,00

**Orion kjem. Renseri &
Farveri**

Renseriet: Tollbodgt. 21.

Tlf. 585.

Filial: Stangsgt. — Tlf. 758.

*Anna Kolovska
Tårnsgt 12*

Vestsidens Skotøyforretning A.s

Torvet
V. Porsgrunn.
Telefon 441.

H. OLSEN

V. PORSGRUNN
TELF. 188.

MANUFAKTUR — GARN — TRICOTASJE
KJOLER — KÅPER
Sengeutstyr — Herreekvipering — Arbeidsklær.

Porsgrunn Samvirkelag

Avd. 1 — Telf. 229
Avd. 2 — Telf. 180.

M. M. IVERSEN

Etb. 1916.
— MØBELFORRETNING —
Snekker-, tapetser- og malerverksted.
V. Porsgrunn. Tlf. 508.

Dame og Herre klipp	Vestsidens Herrefrisør tidl. W. Berg Henriksen Fagmessig arbeide ALFRED WINJE	Vask og Fohn Massasje
------------------------------	---	--------------------------------

Kr. Knudsen & Co

DROGERI, FARVEHANDEL og
PARFYMERI
Telef. 571. V. Porsgrunn.

Frisk frukt for familien — hele året.

Magne Johansen

Spesialforretning for frukt- og grønnsaker.
Tlf. 399, Porsgrunn.

Bjarne Gordon Wright

Porsgrunn.
Tlf. 498.

Aut. Rørleggerforretning

H. Th. Hansens Eftf.

«APPA»
Tlf. 451.
Spesialforr. i Frukt og Tobakk

SOLID SKOTØY

hos
H. J. HALS
Storgt. 136.
Tlf. 609.

Hj. Hermansens eflg.

Tlf. 284.
— ALT I KOLONIAL —

Les sportssiden i

Andr. Aasland

JERNVAREFORRETNING
— SPORTSARTIKLER —

O. Braarud

Kjøtt- og Pøseforretning
Øst og vest
Telefoner: 156 — 157 k — 257.

Lokaler utleies til møter.

Porsgrunn Sjømannshjem

Et godt spisested.